

רע"פ 8607/13 - דיב צלאח נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 8607/13

לפני:

כבוד השופט א' שהם

המבקש:

דיב צלאח

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי בירושלים, מיום 6.11.2013, בעפ"ג
39678-09-13, שניתן על-ידי כב' השופטים: א' כהן -
שופט בכיר; מ' יועד; ע' שחם

בשם המבקש:

עו"ד אמיר נבון

החלטה

הבקשה שלפניי מכוונת נגד חומרת העונש בלבד, כך נטען בה מפורשות. הלכה מושרשת היא, כי להוציא מקרים יוצאי דופן בהם העונש חורג באופן קיצוני ממדיניות הענישה הראויה והמקובלת בעבירות דומות, חומרת העונש, כשלעצמה, לא תצדיק מתן רשות ערעור בפני בית משפט זה (רע"פ 8554/13 פלוני נ' מדינת ישראל (13.2.2014); רע"פ 7681/13 דקה נ' מדינת ישראל (21.1.2014); רע"פ 7297/13 הואש נ' הועדה המקומית לתכנון ולבניה 'גליל מרכזי' (17.12.2013)). לאחר עיון בבקשה ובצדפותיה, נחה דעתי, כי במקרה דנן, העונש שהושת על המבקש, אינו חורג באורח קיצוני לחומרה, ממדיניות הענישה הראויה והמקובלת בעבירות דומות, ומטעם זה יש לדחות את הבקשה לרשות ערעור.

עוד יש לציין, כי הבקשה מהווה חזרה שלישית על טענות שהועלו על-ידי המבקש בפני הערכאות הקודמות,

ואשר זכו לתשובות מנומקות וראויות בפסקי הדין שניתנו על-ידי בית משפט השלום ובית המשפט המחוזי, אשר דן בערעור. כבר נפסק, לא פעם, כי אין כל מקום ל"מקצי שיפורים", תוך הגשת ערעור נוסף, במסגרת ההליך בו עסקינן (רע"פ 1042/14 פרנקו נ' מדינת ישראל (11.2.2014); רע"פ 8338/13 קסלסי נ' מדינת ישראל (9.2.2014); רע"פ 6032/13 שלהבת נ' יו"ר הועדה המקומית לתכנון ולבניה טבריה (19.1.2014)).

לבסוף, סבורני, כי אף לגופם של דברים, טענותיו של המבקש חסרות יסוד. המבקש הורשע, על יסוד הודאתו, בבית משפט השלום בירושלים (ת"פ 37650-07-12), בשתי עבירות של התפרצות לבית עסק, בשלוש עבירות של קשירת קשר לפשע, בשתי עבירות של החזקת מכשירי פריצה, ובעבירה של קבלת נכס שהושג בפשע. בית משפט השלום גזר על המבקש ארבע שנות מאסר לריצוי בפועל. כמו כן, הפעיל בית משפט השלום עונש מאסר מותנה בן שנה, שהוטל על המבקש בבית המשפט המחוזי בירושלים (תפ"ח 8015/07), והורה כי שמונה חודשים ירוצו במצטבר וארבעה חודשים יהיו חופפים לעונש שהוטל, כך שעל המבקש לרצות 56 חודשי מאסר בניכוי ימי מעצרו. בנוסף, הוטלו עונשי מאסר על תנאי והמבקש חויב בתשלום פיצויים לשני מתלוננים בסכום של 10,000 ₪ לכל אחד. המבקש גורס, כי מתחמי הענישה שנקבעו בעניינו הינם גבוהים במידה קיצונית מהמקובל בעבירות בהן הורשע; וכי בהשוואה לגזר הדין שהוטל על הנאשם 5 בכתב האישום שהוגש נגד שבעה נאשמים, עונשו חמור משמעותית, תוך פגיעה בכלל אחדות הענישה. התשובה לשתי טענות אלו מצויה בקביעתו של בית משפט השלום במסגרת גזר דינו, לפיה המבקש היה הרוח החיה מאחורי ביצועם של שניים מהאירועים בהם הורשע (אישומים 2 ו-3), אשר הינם חמורים בהיקפם ובנסיבותיהם, כאשר עונשו נקבע: "לנוכח חלקו המרכזי בביצוע העבירות, אשר חרג במידה משמעותית מחלקם של הנאשמים 5 ו-6 [...], גם מתחם הענישה ההולם את חלקו בעבירות חמור ממתחם העונש ההולם אותו קבעתי ביחס לאותם מעורבים". לפיכך, לא מצאתי כי מתחמי הענישה שנקבעו בעניינו של המבקש הינם בלתי סבירים וחורגים מהמקובל, בנסיבות כגון דא. יתרה מכך, בית משפט השלום החליט שלא לגזור על המבקש עונשים מצטברים, בגין כל אחד משלושת האישומים בהם הוא הורשע, כך שבסופו של יום הוטל עליו עונש מאוזן וסביר.

עוד יצוין, בהקשר זה, כי העבירות מושא כתב האישום, בוצעו על-ידי המבקש בשעה שמעל ראשו ריחף עונש מאסר מותנה, שהיה חב הפעלה במקרה דנן, וכפי שציין בית המשפט המחוזי "חסד עשה עמו [עם מבקש] בית המשפט קמא כאשר לא מצא לנכון להפעיל את מלוא המאסר על תנאי שהיה חב הפעלה במצטבר לעונש שנגזר בגין מכלול העבירות בהן הורשע".

בנסיבות אלו, ברי כי אין כל ממש בטענותיו של המבקש.

הבקשה לרשות ערעור נדחית אפוא.

ניתנה היום, י"ח באדר א' התשע"ד (18.2.2014).

ש ו פ ט